

МОГИЛЯНСЬКИЙ ВІСНИК

повчально-сповідальне

Something's always missing till you
share it with someone else.

George Strait

БОВКА БОЯТИСЯ - В ЛІС НЕ ХОДИТИ

автор: dude

Про хамство в НАУКМА

деканату на моє запитання "Для чого здаються заліковки?" відповіла "До побачення". На подальші, такі ж невинні, запитання вона вирішила не відповідати зовсім, з діловим виглядом занурившись у папери. Це при тому, що її головний обов'язок як методистки - допомагати студентам.

Неохота наживати ворогів у Могилянці: як-не-як, мені тут ще вчитися і вчитися (маю надію). Але хамам треба говорити правду в вічі, як би їм це не муляло.

Я не кажу, що в Могилянці хамлять на кожному кроці. Це, скоріше, властивість усієї нашої постсовєтської країни. В Могилянці у цьому відношенні навпаки - досить комфортно. Та це не означає, що ви повинні ввічливо змовчувати, коли хтось старший ляпне щось негарне. Треба відкинути будь-яку вікову і професійну різницю і спокійно протиставити себе хамові, адже і він, і ви - обидва Божі створіння, в які потенційно влазить однакова кількість гідності. Досить нам бути покірними "плохими вівцями", які живуть за принципами "не чіпання лайна" і "хоч би не було гірше".

Найважливіше у двобой з хамом - не опускатися до його рівня, тобто самому не хамити. При цьому бажано бути спокійним, іронічним і зберігати усмішку. Бо усмішка - то страшна зброя!

Хамство - це наша совєтська спадщина; хамлять у нас винахідливо, агресивно і скрізь.

Хамство - це замах на людську гідність, і з ним треба боротися. Боротися безжалісно і безкомпромісно.

Хамство - це особиста справа кожного, як і все, що йде від нечистого. Людині не властиво хамити - до цього її підштовхує держава, побудована на приниженні своїх громадян. Вона позбавила їх свободи говорити, діяти, жити. Хамство - це підлий і дикунський спосіб у таких умовах реабілітуватися. Хоч трошечки, а підвестися над іншими.

У "цивілізованих" країнах серце калатає відчуттям новим і незнайомим - відчуттям себе ЛЮДИНОЮ. Для гомо совєтікуса, який відвідує таку країну, це відчуття

чи не найсильніше з усіх. Але хамство там теж є, хоч і стократ менше. Та й взагалі, це вже інший різновид хамства, якому також сприяє держава, але цього разу побудована на засадах громадянської свободи. Даєш свободи надто багато - і люди нахабніють, "із жиру бісяться", як нині чорні в Америці та араби у Франції. Мабуть, такі вже люди за природою - усім зловживають. Хамства, таким чином, в суспільстві не уникнути, воно було й буде.

Одна співробітниця нашої бібліотеки якось запитала мене: "Шановний, ви що, погано бачите?" Я чемно поцікавився, чому вона нахамила. Ось уже два місяці, як вона відводить очі і не вітається. Хами ненавидять чути правду про себе.

А одна методистка одного

Біда помучить і мудрості научить

автор: Бараболька

Суцільне "Везіння", або Дешо про забобони

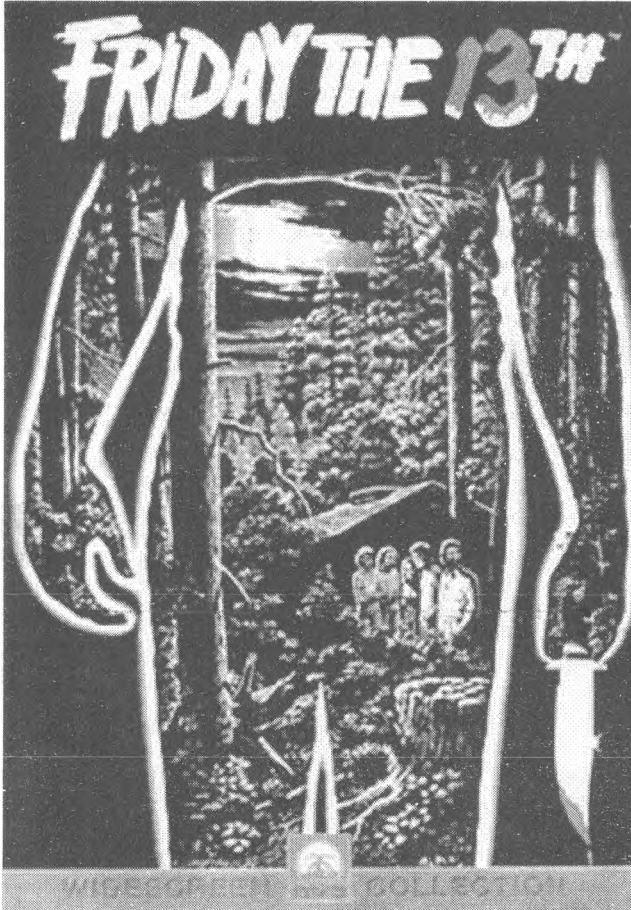
Хтось каже, що 13 - число чортове. Брехня! Не вірте. "Чортова дата" у кожного - своя. Для мене особисто це п'ятниця... а от і ні, не 13, а 14 число!

День починався пречудовенько, скажу вам, друзі: зранку дощ, пасмурно, по обіді - іспит, що фактично є синонімом до безсонної ночі напередодні... І все ж настрої - чудовий! От що значить - молодість! Думаю, просто-таки мрію одягнути коротку рожеву спідничку, шикарні черевички, нову хустинку і - в дорогу. Але... дощ! Що ж, джинси - найкращий друг студента... Перший ляпас моєї нещасливої долі. Боже, за що мені така кара? Невже не можна дівчині хоча б раз на тиждень показати гарні ніжки?! В голову лізуть Богу противні думки: "Ніцше не помилявся...". Хоча...

Неприємність номер два: вітер. Що б там не говорили в рекламах, а ніякий бісів лак для волосся не вбереже зачіску від... шапки! Ну що за день такий нещасливий? Чи то, може, доля моя "молодая да невезучая"? Одним порухом руки знищити шедевр десятихвилинної роботи пана Фена!

Ранок продовжується в тому ж дусі. Трамвай. Переповнений. Загадка зі студентського фольклору: товстий, довгий, увесь набитий зайцями. Правильно, мій трамвай! Але я ж, як-не-як, дівчина: запхнулася серед перших (тобто, мене потім добряче притисло до бокового сидіння). Сумка десь теліпається в ногах. Кому яке діло до величезного дамського "чемоданчика"? Чую: телефон дир-дир-дир. Я до сумки - розстібнута. Мац-мац: "алкателька" моя багатостраждальна (телефончик такий, марка "Злодій-задаром-не-візьме") на місці... Мац-мац: я - серед "зайців"... Гаманець пішов у фонд бідних і голодних карманників... Починаю нервово пригадувати: ага, проїзний

(значить до університету доїхати - зась!), знову поновлювати студентський і читацький квитки, шкода "зарплатної" картки із красенем

Мамаєм (маленька підлість для фонду бідних і голодних: на рахунок лише 3 гривні з копійками! Треба знати, коли красти! Стипендія не скоро, а який нормальний студент має щось на картці на кінець другого тижня?). А ще я мала 55 гривень... готівкою! Ви не уявляєте, чого мені коштувало заощадити стільки грошей (фактично мільйони!) на п'ятницю... Та я просто герой!

До біса економію! І чому я не купила собі якусь непотрібну цяцьку?.. І взагалі, чому мене не обікрали вчора, коли я забула вдома проїзний, а читацький носила окремо від гаманця? Доля, вочевидь... Що не кажіть, а таки не одне 13-те число нещасливе. Гляньте, скільки їх: Перше вересня, дні сплати рахунків (1, 10, 15 числа кожного місяця), день іспиту усного, день іспиту письмового, день після Дня народження, День народження, на який вас не запросили... Та порівняно з цими датами п'ятниця, 13-те - дитячі

забавки!

Але що я все про погане та про погане... Світ не без добрих людей. Вийшла з трамвая та й думаю: заплакати чи не заплакати - прямо-таки гамлетівське питання! Дзуськи! В мене імунітет на такі речі (щеплення на 15-му дні проживання у великому місті-герою Києві): чи ви чули коли-небудь про дівчину, у якої вкрали сумку в бібліотеці? Чули... То це була ваша покірنا слуга... У мене талант натрапляти на крадіїв, розумієте! Сиджу. Думаю. Я - не блондинка, не смійтеся. Сиджу. Думаю... Навіть 50 копійчок немає на метро... Може, все-таки заплакати? Або табличку намалювати "Допоможіть сліпому й глухому"? Бачу: хлопець. Роблю жалісливу фізіономію, підходжу...

- Же не манж па сі жур... Ви не позичите (дурне слово, коли бачиш людину вперше) 50 коп. на метро? У мене щойно вкрали гаманця... - знову роблю жалісливу міну, пускаю сльозу з лівого ока, а з правого - бісики (карма кармою, а дівоча природа плюс симпатичний юнак - і я поза сансарою!)... Моргаю, мило усміхаюсь... Хлопець розуміє, то в дівчини мабуть ув оці агонія почалася... від голоду. Виймає з кишені жменю монет, серед них - синенький жетон. Беру. Знову мило усміхаюсь, бісики вже не пускаю.

- Дякую! - і мерщій біжу до метро, наче я того жетона вкрала.

Не встигла я змиритися з крадіжкою і зі своєю дурістю (не познайомитися з ТАКИМ хлопцем, який, можна сказати, рятує тебе своїм синім кругленьким жетоном!), як трапилася ще одна велика неприємність. Купила квитка додому (на позичені гроші), закинула собі в кишеню і спокійнісінько пішла заїдати своє горе шоколадом у найближчий магазин. Розплачуюсь. Автобус відходить за 20 хвилин... Квитка - нема! От так карма нещаслива! Виявляється, я віддала квитка продавцеві разом із грошиками... Біжу, просто-таки лечу до магазину:

- Ви не знаходили?.. Ні? А Ви? Щось знаходили... Щось у цьому відеречку для сміття... Щось отаке пожмакане за 4 гривні й 99 копійок!!! Моє! Ура! Знайшлося, хоч щось знайшлося! А може, то все-таки не доля, а день такий, нещасливий, вдався? Все-таки Ніцше помилявся: Бог живий!

До Гідности

автор: you la

Лицемірство білінгвізму

Двомовність... Скільки настраждалися українці від дволикого мовного Януса, що йому не дає заспокоїтись одне з облич: заздрить російське личко, що українське рум'яніші щічки має, брови чорніші та очі глибші... За всю свою історію не навчилася Україна поборювати цю заздрість ні мечем, ні любов'ю, тож маємо сьогодні те, що заробили.

14 років будували нашу незалежність на карпатському піску та на чорноморській соломі, проте російську другою державною не проголошували. А того й не потрібно було: не наша мова була панівною, не нашою мовою говорила і говорить столиця, не наші люди сиділи і зараз намагаються пролізти до Верховної Ради. На п'ятнадцятому році свого дівування Україна таки знайшла свого нареченого-президента, який кохає її усім серцем, піклуватися має до скону і захищати мусить від запеклих ворогів та перефарбованих "друзів". Добре європейська родина прийняла молоду невістку: грузинські старости та польські дружки за неї заступаються, у Європейський Союз її проштовхують, а вона, як нерідна, все скося на Схід дивиться...

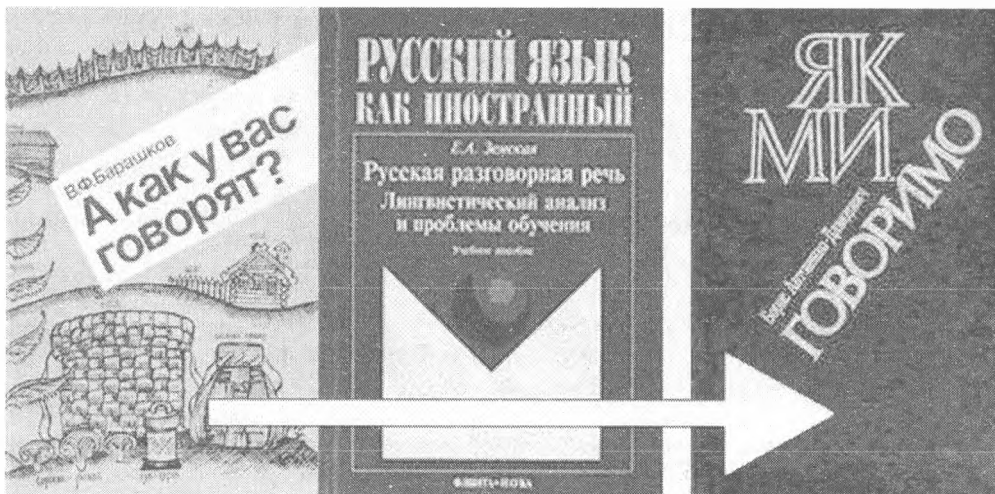
Вдатний чоловік у нашої України, інтелігентний та мудрий, але страху мало напустив - не боїться його жінка, демократію собі розвела, в опозицію грається і всяким пройдисвітам-зайдам увесь час потурає... От і згодилася нещодавно проголосити російську мову регіональною, ніби не здатна до свого рідного слова привчити усіх дітей, тому повинна частина з них залишатись і донині обікраденими.

Навіщо зробили російську мову "локально державною"? Славильні керівники окремих регіонів ні Президента не бояться, ні Бога, який українському народу на українській землі свою мову дав, а як хто приїжджий цю мову та звичай шанувати не буде, найзабирається геть: "Валізи - потяг - Москва". Зрозуміло, що провина лежить не на обмежених культурно та інформаційно донбасівцях чи кримчанах, а на політиканах, які у серці ні України, ні Росії не мають - одне лише капосне зрадянство. Давайте дозволимо російську мову на зрусифікованих територіях нашої держави офіційно, тоді української вже

не треба буде вчити, а те що виросте нація недоумків та недовірків, це вже після нашої смерті буде, а значить, не нам і голова болітиме. Тільки не так все просто, як здається! Содомський вогонь і на тому світі буде пекти душу, особливо тим, хто навмисне знущається з української терпимості.

Коли ми, громадо, нарешті зрозуміємо, що українці - найпотужніша та наймудріша нація в світі! Ці слова не гріх велемовства і не дань національній ідеї, це правда, підтвердженням якої є той незаперечний факт, що нас б'ють протягом стількох століть, не дають нам

фахівців воно готує для проведення цієї життєво необхідної акції. Можливо, вже зараз потрібно їхати на Південь та Схід і шукати там розумну молодь, привозити її до Києва, Львова, Острога, давати у руки "Історію України" нерадянського формату, Антоненко-Давидовича "Як ми говоримо", а найголовніше Біблію як книгу-книг, основу-основ. Провівши таким чином українізацію свідомості, треба відпустити щойно народжених націоналістів довиховуватися самим та навчати інших у себе вдома, у Дніпропетровську й Сєвєродонецьку. Звичайно, можна було б також

власної мови вивчити та у Єдиного Бога вірити; бо п'яні недобитки з колін не встануть, бо нехрещені сини совісти не питатимуться - продадуть Україну чи російським жидам, чи американським, а потому плакати будуть над мертвонародженими дітьми своїми, та кому вже той плач потрібен буде! Ліна Костенко писала, що народи вмирають не одразу - "спочатку їм відбирає мову". На національно свідомому Заході (України - прим. Ред.) теж, на жаль, є проблеми: батьки закордон на заробітки їдуть, дітей на німечних бабусь лишають, а як повернуться, не знатимуть, як з тими дітьми собі ради дати. Але все-таки сьогодні більше хвилює Донецьк, Харків та Севастополь. Українського духу там немає, бо нікому його там посіяти, бо невже ми думаємо, що німий Кобзар-книжечка сам до дітей у школі заговорить, чи сподіваємося, що донеччанам дадуть можливість 5-ий канал дивитися?

Як на мене, необхідно спитати, у першу чергу, з Міністерства освіти: що воно зробило для популяризації українського слова на Донбасі та яких

заохочувати зарплатами і квартирами фахівців із Західної України, але не думаю, що комусь би хотілося бути чужим серед теоретично і конституційно своїх і все життя самозречено покласти на справу перевиховання Лівобережжя в українському дусі. Тому краще брати "місцеве птаство", бо його нагодуєш любов'ю до Батьківщини та правдою, а воно, гляди, візьме трошки у дзьобик та й принесе до свого куточка Великої України, коли додому повернеться.

Дехто, правда, зауважує, що подібний проєкт і здійснити важко, і користи від нього небагато вийде, але я не погоджусь. Не можна скласти руки і нічого не робити! Очевидно, що для Півдня та Сходу українська мова є тільки тимчасово іноземною, тому потрібно зробити усе, щоб рідне генетично стало рідним сьогодні, зараз, у реальному житті, для кожної людини. Якими б несвідомими, російськомовними, часом нахабними не були наші співгромадяни, мусимо їх поважати, а головне - любити, тоді відкриється нам шлях до їхнього серця і посіємо у те серце зернятко Богом даної нашої України!

ЖИВОПИС

автор: Pinguin

*Білі ночі налетіли
Сі конспекти стали білі...
Стало нічого читати -
Йдім на дах шпацерувати!**

Ранок. Якщо прокидаєшся, то в принципі розраховуєш побачити вікно, за ним - зелень дерев чи то небо. А перед очима стіна. Правда, як в тій казочці - не проста, а... обклеєна шпалерами. А от на шпалерах - чого там тільки не має, ото у когось смак був! - і квіточки, і зайчики, і їжачки з яблучками чи то грушками бігають. А як студент після чергового заліку прокинеться, то взагалі страшно стає. Ну, як всі ми добре знаємо, сесійні ночі

виважено, ба навіть ідеально, і, як правило, недоліки там вервечкою тягнуться - любо-дорого дивитись. І думку собі гадаєш, а чого ж це я ту розумну книжечку раніше до рук не брав, стільки б всього дізнався, може, й розумною людиною би став. Та куди там зараз! Час. Сили. Сесія. Це на все життя. Так і жити ніколи. Дивишся навкруги, й відчуваєш себе бур'яном посеред поля золотої пшениці - всі розумні, талановиті, високі бали з стипендією отримують... Одне слово - люди! А ти?! Я?! Я тут. Собі сам. Сама... Спільнота нікому непотрібних?! Ні, ви як хочете, а я не нікчема. Стандартів, ярликів чи ще якоїсь мішури не визнаю. Та зазвичай люди

як подобається, пане Соломін). До речі, очільників в нас вже багато в країні, і кожен переймається не словом, а

автор: Карпенко В.І.

Цитатник сумлінного студента

Вітаємо в новій рубриці! Вона принципово інша від інших, адже до неї дописуватимуть виключно викладачі. Щоправда, тільки заочно. Отже:

1. "Тривалість життя у нас яке?"
2. "...небезпечні небезпеки..."
3. "Як мінімізувати збитки, в тому числі і власні."
4. "Кохатися - теж входить в БЖД"
5. "Загострення суперечностей між Верховною Радою та парламентом України."

в нас - ні довгі, ні короткі, але напевно ж білі - мова тут звісно йде не про колір, бо його якраз і не помічаєш, а про трудову годину. Саме під час сесії приходить пора вчитись. Дістаєш, гортаєш (зазвичай вночі) якісь невідомі до того книжечки і дізнаєшся - О!, чого тільки звідти не дізнаєшся (відразу в голову лізуть нахабні думки про користь людського мозку, яку ти використовуєш процентів так, мабуть, на 10). А в книжечках так все гарно, точно,

людей бігають по калюжах. Сміх. То йде дощ, він біжить, галасує... заповнює... душу... ні, то є лише відгомін. Дзвенить п о р о ж н е ч а . . . Так...так...так... (тік...тік...тік... паралельно) Студентська уява вимальовує на обклеєній шпалерами стіні математичні побудови, барокові візерунки, статті ненаписаних законів, невідомі ще слова зі знайомими коренями й близькими закінченнями, вирази Аристотеля (чи Арістотеля - кому

ділом, - але то так, "by the way", Фалес і Бекон також посідають чільне місце (а от вирази чого вимальовує хвора уява втомленої голови нерозумного студента, то вже історія замовчує). Там, на шпалерах, місце знайдеться кожному - фінансисту й культурологу, правнику, філологу й філософу, ба навіть психіатру осоння виділять. В голові, як і на шпалерах, місця багато, є де вітру розігнатись. До речі, про фіранку - яка <хороша людина> забула її закрити!? Десь далеко маячить віконна рама, а тягне аж сюди. Що за неподобство?! Шкода, що ще правил для вітру не придумали! А то он який бравий - ледве не під шкіру залазить! От що значить - "гулять так гулять!" Ото поки дійдеш до фіранки, то й дуба дати можна. Хисткий цей світ, то треба вже на бобра перекваліфікуватися - греблю будувати, світ підтримувати, бо Атлант десь загуляв, небо вже ніхто не тримає. А каруселі все крутяться і крутяться...

**епіграф Редакції;
студентська народна творчість.*

ВІД РЕДАКЦІЇ

(Вступне слово)

Шановні читачі!
Із літом будьте здорові!

*Білі цвітуть акації,
Мир і добро в редакції.*

По-перше, маємо нову рубрику викладацьких перлів, де нещадно викриватимуться усі темні сторони нашої професури. Закликаємо закидати нас мовними ляпами. По-друге, бажаємо: обмежуйте свої матеріали 3000 знаків (не більше аркуша А4 12 кеглем). Дяку-є-мо!

Ціна 50 коп.

Наклад 100 примірників

ФОРМАЛЬНОСТІ

Просимо надсилати Ваші статті, твори, оголошення та пропозиції на нашу е-скриньку:

visnyk@gmail.com

Ваш матеріал може бути виправлений лише в разі присутності грубих помилок та у спосіб, який не змінить його змісту.

Закликаємо
ми прагнемо
Чекаємо ли

UKMA Library * Book

0406694